

She walks in beauty

I

She walks in beauty, like the night
Of cloudless climes and starry skies;
And all that's best of dark and bright
Meet in her aspect and her eyes:
Thus mellowed to that tender light
Which heaven to gaudy day denies.

II

One shade the more, one ray the less,
Had half impaired the nameless grace
Which waves in every raven tress,
Or softly lightens o'er her face;
Where thoughts serenely sweet express,
How pure, how dear their dwelling-place.

III

And on that cheek, and o'er that brow,
So soft, so calm, yet eloquent,
The smiles that win, the tints that glow,
But tell of days in goodness spent,
A mind at peace with all below,
A heart whose love is innocent!

George Gordon Lord Byron (1788-1824)

“all that's best of dark and bright”

Zij schrijdt in schoonheid

I

Zij schrijdt in schoonheid, als de nacht
in wolkeloos klimaat en stergeflonker;
en in haar blik wordt alles saamgevat
wat goed is in het licht en donker;
zo tot het teder licht verzacht
dat aan de bonte dag niet wordt geschonken.

II

Iets minder licht, één schaduw overtrokken
had deze onbenoemde gratie half geschaad;
die golft nu in de ravenzwarte lokken
als licht over haar trekken gaat
waar ze gedachten zo sereen vertolken:
daar is hun pure, hun geliefde plaats.

III

En op dat voorhoofd en die wang,
zo zacht, zo kalm en toch welsprekend,
verhaalt haar glimlach en de gloed ervan
van dagen die door goedheid zijn getekend,
een geest die vrede heeft met het bestaande,
een hart vol liefde die niet is berekend.

Lord Byron (1788-1824)

vertaald door J. Eijkelboom

*In: Lord Byron Goddelijke liefde, de mooiste
liefdesgedichten.*

Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam (2001)

“dagen die door goedheid zijn getekend”